

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

AYN IV Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.
NUM. 47

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA 30 SETEMBRE
1 9 4 3

CATALUNYA GROU N. R.

Acte commemoratiu de l'onze de Setembre del 1714.

11 de Setembre del 1943.—

Discurs del Conseller de Propaganda

Sr. Enric Marimon.

Catalans,

Un altre onze de setembre ens trobem aplegats en aquest local ja històric, per ofrenar les flors del record i rendir un fervorós homenatge als defensors de les llibertats de Catalunya, els martres del 1714 i a tots aquells altres que en una lluita ja llarga per la reivindicació nacional han caigut, en el transeurs dels anys, amb la voluntat, la fe i l'esperança posades en una Catalunya triomfant.

Es important conèixer la història, però és més important sentir-la.

No acudim certament ací per alimentar el nostre patriotisme d'un sentimentalisme morbós, ni a fer una dissecció d'aquells fets històrics que ens parlen d'un setge de més d'un any i de tot un poble lluitant contra uns exèrcits infinitament superiors, circumstàncies que afegeixen l'heroisme de nostres avantpassats fins el límit de l'imponderable. La història és important conèixer-la però és més important sentir-la. Perquè sentim la història ens apleguem cada any en aquesta data històrica. Ni la fredor de les xifres que ens donen la quantitat exacta de soldats que composaven uns exèrcits, ni el rosari de les dates que precisen amb exactitud l'oportunitat en que cada fet va produir-se, ens dirien gran cosa sinó fos per la consciència de la història feta en nosaltres carn i sang de nosaltres mateixos, de la tragèdia d'un poble en procés de desnacionalització, ni del valor que representa l'heroic redreçament final d'aquest mateix poble, jugant-se en una carta, honrosa i digna, la supervivència de la nacionalitat com institució sobirana.

Per això cada onze de setembre acudim a una cita històrica amb les generacions pretèrites. Cita d'honor per aquells catalans que han sapigut complir amb el seu deure. Cita de confusió, d'oprobri i de vergonya per aquells altres catalans que l'han negligit, que l'han abandonat oblidant-se que la nostra Pàtria és esclava i com si no fos digna de gaudir d'una llibertat pròpia, la neguen i es neguen a si mateixos, adoptant una postura de sub-espanyols incapaces de sentir la història que ens mena al compliment d'un destí propi que hem de fer triomfar, renovant amb intents nous els intents fallits, amb noves esperances les esperances frustrades, sacrifici sobre sacrifici, "aprenent a morir en la creu tots els dies" fins que hàgim vindicat la sang dels nostres morts i Catalunya, triomfant, llueixi un nou estel fulgurant amb llum pròpia en la constel·lació estel·lar de pobles lliures.

L'altar de la Pàtria.

A Catalunya no podrà commemorar-se públicament aquesta data, però cada llar catalana serà un aplec de conjurats. En canvi, a Amèrica, podem fer-ho lliurement els catalans i devem fer-ho. Som, de cara al món, l'altaveu de la Pàtria silenciada per l'opressor. Allà on hi hagi un nucli de catalans s'alçarà un altar a la Pàtria amb la figura simbòlica de Rafel de Casanova coberta de flors. A l'altar de la Pàtria, però, hem d'acudir-hi amb el cor net i les intencions pures. Maleïts aquells que hi acudeixin per sembrar la desunió entre els catalans i fer a l'ombra acollidora dels nostres martres obra demagògica, sectària, partidària, que faci odiar-nos enlloc d'estimar-nos i ens perdi per l'obra comú de la independència pàtria. Desgraciats aquells altres mal intencionats, covards o pusil·lanimes que hi acudeixin per donar satisfacció a la seva egolatria, als baixos interessos polítics, o a sembrar el confusionisme amb les seves limitades concepcions de la nacionalitat i a projectar les teories de la seva pobra intel·ligència política, fruit de cervells prematurament avortats a la vida pública.

A l'altar de la Pàtria hem d'acudir-hi decidits i valents a afirmar la justícia de la nostra causa nacional deixant que els llavis pronuncin amb vehemència la veritat que viu en el cor de cada català; a sentir-nos germans d'una causa solidària d'interès col·lectiu que prima sobre totes les altres causes que ens mouen i ens agiten com a éssers humans; a sentir-

Habiendo con la ayuda Divina y justicia de mi causa pacificado mis armas enteramente el Principado de Cataluña, TOCA A MI SOBERANIA ESTABLECER GOBIERNO EN EL.

Felipe V

Imperialisme!

Octavo: Que conforme a uno de los principios esenciales de la Carta del Atlántico, ESPAÑA TIENE EL DERECHO INDISCUTIBLE DE RECOBRAR SU PODER SOBERANO Y DECIDIR LA FORMULA DE INTEGRACION DE SUS PUEBLOS, en una fraternal comunidad.

DECLARACION DE LA HABANA

nos igualment, solidariament responsables del triomf de la causa de la independència, única que pot aglutinar-nos a tots.

Per honorar dignament la memòria dels nostres martres, hem de voler éssers sinceres expressions de la Pàtria i no disfresses de nosaltres mateixos.

Estem commemorant una derrota, ¿per què?

El poble que té un intuïtiu i agut sentit de la responsabilitat, ha fet de l'onze de setembre la commemoració patriòtica cabdal. Cal que ens fixem en aquest cas insòlit. L'onze de setembre fou una derrota. ¿Per què commemorem una derrota? Quan abandonats de tothom aleshores els catalans dubtaven entre prosseguir la lluita o abandonar-la donades les escasses probabilitats de reeixir, fou el Braç Popular el que decidí la resistència a ultrança. Tothom es sentí incorporat a aquest gest valent i digne i Barcelona oferí aquella resistència admirada per tot el món. Abans que lliurar-se a les inseguretats d'un pacte, preferiren donar testimoni de la immortalitat de la Pàtria, oferint-se en holocaust. Ells moriren perquè nosaltres visquéssim. Els seus cossos sepultats al Fossar de les Moreres i al voltant de les muralles de Barcelona, no significaren la desaparició de la nacionalitat; fou la sembra d'una llavor de resurrecció futura. Com un nou Crist les generacions del 1714 moriren per redimir-nos. El concepte de la llibertat és inseparable de la condició de català.

Té doncs la commemoració de l'onze de setembre un sentit actiu i continuat de la lluita contra l'opressor.

I encara més. L'onze de setembre fou la derrota definitiva. Sota les potes dels cavalls i les petjades insolents dels invasors quedaren destruïdes les nostres llibertats. Sobre la història de Catalunya s'escrivia amb sang i amb heroisme la darrera plana d'una història pròpia. A mercè del conqueridor, Catalunya seria només un capítol incorporat així a la història particular d'això que és negació de tot dret individual i col·lectiu que s'anomena Espanya. Al sentit actiu de la lluita que té aquesta commemoració de l'onze de setembre hi està adherida la finalitat de la mateixa. Lluita i lluita constant per la independència nacional. La unitat que cerquem els catalans no té altre origen, ni altra causa ni pot tenir altra finalitat que aquesta: agermanar-nos en la lluita i pel triomf d'un ideal comú d'independència nacional. De les impaciències, dels neguits i dels afanys de tots hem de fer-ne el substractum nacional, el cos de doctrina que a més del triomf ens doni estabilitat nacional futura.

Els "Onze de Setembre" tribuna revolucionària.

A l'onze de setembre de cada any no hem de venir doncs a planyer'ns de la nostra dissort si encara no hem reeixit a donar al nostre nacionalisme el sentit heroic dels sacrifici i el de la superació nacional. Es forçós que treballèm sobre la marxa. Cada onze de setembre hem d'alçar-nos en tribuna revolucionària.

El Grop ho ha estat sempre tribuna revolucionària. Ací no hem vingut mai a adular la mà de l'amo que pega en un sentit irresponsable de la nostra condició d'esclavitud. La nostra consigna ha estat sempre aquesta: dir la veritat i parlar clar. Avui cal que parlem més clar que mai. A ningú ha de sorprendre-li doncs el to ni han d'esperar de nosaltres que en vin-